

HÚSVÉTHÉTFŐ*A év*

1-4 oldal

Olv.: ApCsel 2,14.22-33 – Mt 28,8-15

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Szeretettel köszöntök mindenkit, örülök, hogy ezen a mai reggelen is együtt lehetünk és megköszönhetjük az Úr ajándékát. Hiszen eddig arról az útról elmélkedtünk, amely egy új életnek az útja, Jézus Krisztus a kereszten nyitotta meg ezt az utat szenvedésével és halálával, vagyis az áldozatával. Elmélyítettük magunkban, hogy az élet útja az, ahol emberek egymással összetartoznak, egymást szeretik, és ezért a szeretetért, hogy ez megmaradjon, hogy ez éltető legyen, az ember kész alkalmazkodni, kész áldozatot hozni.

Nagyon fontos, hogy azt a kérdést is tisztázzuk magunkban, hogy a mi kapcsolatunk Istennel a hit Krisztusával való kapcsolat, ami nagyon egyszerűen azt jelenti, hogy komolyan vesszük Jézusnak a tanítását, Jézusnak a szavait. Nem csupán arról van szó, hogy a Bibliát lapozgatjuk és ilyen-olyan impulzusokat kaphatunk az üzenetekből. Ez azt jelenti, hogy a Mester igazságait az életünket eligazító igazságként fogadjuk el.

Ezen a mai reggelen, amikor nem csodálkozom azon, hogy ennyire kevesen vagyunk, hiszen ma locsolás is van, talán azon is érdemes elgondolkodni, hogy a népszokások, minden népnek, nemzetnek a népszokásai – reméljük, hogy az Európai Unió ezeket nem söpri el – ezek a népszokások mind a keresztény hitünkéből eredeztetik a létüket. Ez a mai locsolás egyszerűen azt akarja tudatosítani az emberekben, nem csupán azokban, akik eljönnek a templomba, hiszen sose jött mindenki el ünnepelni a templomba, még azok sem, akik már megkeresztelkedtek, de a Húsvétot nekik is valamiképpen fölidézte ez a népszokás, hiszen a keresztségünkre emlékeztet minket, akik újjászülettünk a keresztség fürdőjében.

Ez a mai ünnep az új életnek egy sajátos elmélyítését szeretné szolgálni. Nagyon röviden így fejezném ki egy mondatban ezt az üzenetet: a mi emberi válaszunkon múlik, hogy az Isten jelen lesz-e a világunkban, vagy sem, az örök értékek meghatározóak lesznek-e a mi világunkban, vagy nem. Ez azért nagyon fontos, mert egy istentagadó világban élünk, egy szekuláris világban élünk, amelyben nincs helye az Istennek. De ugyanakkor azoknak az értékeknek helyet kell adni ebben a világban, amelyek a mi istenkapcsolatunkat megjelenítik, ami természetesen és elsősorban az emberi kapcsolatainkban kell, hogy kiteljesedjen. Nincs istenkapcsolat emberi kapcsolatok nélkül. Gondoljunk erre most, amikor az Isten áldozatára gondolunk, az élet ajándékára gondolunk, és kérjük a segítségét, hogy egymás számára az életet tudjuk megjeleníteni mint ajándékot.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! A szentmise bevezetőjében azt ígértem, hogy ezen a mai reggelen, még akkor is, ha ilyen kevesen vagyunk, reménykedünk abban, hogy azok közt, akik ma locsolkodnak, lesznek olyanok is, akiknek eszükbe jut, hogy egyszer megkeresztelték őket és talán még arra is gondolnak, hogy ez a keresztségben meghívás valamire kötelezi őket. De legyünk nagylelkűek, Antall József mondta annak idején: Európában még azok is keresztények, akik már régen nem tartják a vallásukat. Mert egyszerűen ez a közeg, amelyben élnek Európa népei. Nem tudják kivonni magukat azokból a hatásokból, amelyek jelen vannak a mindennapokban azok által, akik komolyan gondolják azt, hogy Jézus Krisztus Húsvétja az új életnek a kezdete.

Ezen a mai napon éppen ezt a gondolatot szeretném a kedves Testvérek lelkében erősíteni, hogy a mi válaszunkon múlik, az Istennek adandó válaszunkon, az értünk szenvedő Jézus Krisztusnak adandó válaszunkon múlik, hogy Isten jelen lesz-e ebben a világban, vagy nem. Hogy Istennek a törvényei meg az igazságai meghatározóak lesznek-e ebben a világban, vagy nem. És ha arra gondolunk, arra a sok kesergésünkre meg a sok lázadásunkra is, hogy Európa elkereszténytelenedett, Európa szekuláris lett, evilági szemléletű, amely világszemléletben nincs helye az Istennek, akkor ezen kell elgondolkodnunk, hogy nekünk van-e válaszunk az Istennek. Mert ha van, akkor Európa nem jutott volna oda, ahova mostanra érkezett. Mert hiszen ránk bízta az üzenetet, az új életnek az üzenetét Jézus Krisztus. Az új életre vezető út – ahogy az ünnepek során többször is gondolkodtunk ezen – Jézus Krisztus keresztyéntől indul el.

Hiszen Jézus azok felé, akik őt keresztre feszítették, sajátos választ fogalmazott meg, és nekünk pedig valóban éppen ennek a Krisztusnak az áldozatából, életáldozatából... Ő nem áldozat, áldozatok azok, akik például itt a szomszédban, a háborúban meghalnak, ők áldozatok, mert nem önszántukból vannak ott, hanem egyszerűen odarendelték őket a harcmezőre. Jézus Krisztus önként vállalta az áldozatot, önként vállalta a szenvedést és a halált – értünk. Ezért Jézus a győztes! Mert egyetlen győztes erő van, Testvérek, ebben a világban, annak az embernek a magatartása, aki szenvedni tud, áldozatot tud hozni a másik emberért. Ezen múlik a családok élete, ezen múlnak az emberi kapcsolataink és bizony ezen múlik Európának is a jövője. És bizony a világnak is a jövője, mert ez az út, azért tervezte az Isten a megváltását a világnak, megváltását az embernek. Azért jutott ide a világ, mert az az út, amin járunk Isten nélkül, a halálnak a kultúrája. Ezt már most, a modern világban foglalmazták így meg. Egyáltalán az az út, az a Feltámadás előtti emberi út, az sehova se vezet. Hiszen aki magának él, az el se indul a másik ember felé. Vagy ha elindul, akkor félő, hogy félrevezeti azt a másik embert, becsapja azt a másik embert, ez nem az élet útja.

Viszont, ahogy megfogalmaztam a kedves Testvéreknek, a mi válaszunkon múlik, Istennek adott válaszunkon, Jézus Krisztusnak adott válaszunkon, aki értünk szenvedett és meghalt. Ha neki válaszolunk, akkor ezt azt jelenti, hogy vállaljuk ezt az utat, vállaljuk az életnek az útját. És ha igen, akkor az Isten jelen lesz a világunkban általunk és Istennek az igazságai, örökérvényű igazságai, amiket annyit emlegetünk. Az elmúlt évek során a televíziók, a rádiók szinte nem tudnak más kérdést megfogalmazni, mint hogy mik Európa, a keresztény Európának az értékei. Fájdalom, de szinte egyetlen válaszadó sem válaszol úgy erre a kérdésre, ahogy kellene. Igen sokszor még a Szentírás-magyarázók sem. Mert sok mindent ki lehet olvasni a Szentírásból, de Jézus Krisztus azért szenvedett és azért halt meg, hogy mi új életet éljünk, egymás életét tegyük értelmessé. Talán inkább így is kezdhetném: a magunk életét avatjuk az élet útjává, ha így, ezen a krisztusi úton jutunk el egymáshoz.

Ha nem, akkor ne csodálkozzunk azon, hogy olyan világban élünk itt Európában, a kereszténységben született Európában, hogy nem értjük ennek a világnak a szellemiségét. Nem embernek való, ez már nem is hit kérdése meg vallás kérdése. Hiszen a keresztény hit, a keresztény vallás, az a húsvéti világ, az új életnek a világa. És bizony ez rajtunk múlik, hogy valóban ilyen világban élünk-e. Az, hogy méltatlankodunk és fájjaljuk azt, ami van? Mit teszünk azért, hogy másképp legyen? Hát itt a válasz fontossága!

És most – gyakorlatilag az elveimmel kicsit ellenkezőleg – majdnemhogy felolvasom ezt a néhány nagyon fontos gondolatot, amit jó lenne, ha az idei Húsvéton... lehet, hogy le is írom ezt és mindenkinek a kezébe adom jövő vasárnap, hogy naponta akár elolvassa vagy egyáltalán átgondolja, és élete igazságává legyen. Nem azért, mert én adom a Testvéreknek a kezébe, hanem azért, mert ezt várja tőlünk Jézus Krisztus, és ezt várja tőlünk igazából a világ.

S akkor most az igazságok egymás után.

Testvérek! A világ a maga oldalára akarja állítani az embert, a világ azt várja az emberektől, hogy az ő elgondolása szerint éljék a mindennapjaikat, a világ szolgálatában álljanak. Önmagában még ez biztos, hogy egy elvetélt gondolat, a baj csak az, ha ebből kimarad a Húsvét. Mert Jézus Krisztus az embert nem csupán a maga oldalára akarja állítani. Nyilvánvaló, a küldetésünk erről szól, hogy Jézus – hogy így mondjam – missziójának a szolgálatában állunk, de Jézus megmenteni akarja a világot, megmenteni akarja az embert, megváltani akarja az embert.

A 19. századnak a hitetlenjei a következő gondolatokkal csábították az embert, különösen, mivel ezek a gondolatok Európában hangoztak el, amely a keresztény Európa. Nem véletlenül. Akár a Sátánt is emlegethetném, de nem szeretem emlegetni, mert akkor azt gondoljuk, minden a Sátán műve, és akkor úgysem tudunk semmit se tenni. Egy biztos, hogy a 19. századnak a hitetlenjei három gondolattal csábítottak bennünket: a tudomány, a fejlődés vagy haladás és a világbéke. Nem kellett sokat várni, mert ez az illúzió hamarosan összeomlott, hiszen a 20. század szörnyűségei, amelyek a tudományra és a haladásra hivatkozva okoztak világégést és teremtettek egy ilyen 20. századot. Itt gyökerezik a 20. század, a 19. századnak a hamis ígéreteiben, és ettől kezdődően ez az egész 19. századi istentelen gondolatok világa egyszerűen összeomlott.

Csakhoggy mi odáig jutottunk csupán, hogy ezt tudjuk. A kérdés az, hogy mi a válaszuk. Testvérek! Tudomány, haladás, világbéke – gondoljuk csak egyszer végig, hogy mi mindent rejtünk ezek mögé a fogalmak mögé. A tudomány a tárgyakra vonatkozik. Az ember csak bizonyos értelemben a tudomány tárgya, csak bizonyos értelemben tartozik a mi emberi életünk a tudomány körébe. Hiszen amik az embert igazán meghatározzák, azok nem a tudomány által regisztráltak, az embernek a gondjai, bajai, a szenvedései, megpróbáltatásai. Honnan van ezekre válasz? Nem a tudomány világából, egészen máshonnan.

Mégpedig azért, mert az ember személyiség, a személyiségnek a sajátja pedig a szabadság. A szabadság pedig azt jelenti, hogy az ember bizonyos értelemben kicsúszik a tudomány hatásköre alól. Talán mondhatom így is: mi emberek a szabadságra vagyunk ítéltetve. Mert hiszen a szabadság, az nemcsak a jónak a forrása, hanem minden rossznak is. Jó, természetesen az evangéliumi szabadság, az egészen mást jelent, az evangéliumi szabadság: szabadság a jóra. Az Isten így gondolta el a mi emberi szabadságunkat a jóra.

De gyarlók és esendők vagyunk, és bizony itt jön az, amit az ígéretemben megfogalmaztam: az ember szabadságától, választásától függ, hogy a világban jelen lesz-e az Isten, vagy nem. Szabadon döntünk, szabadságban születik a mi válaszuk, az Istennek megfogalmazandó válasz is. Csakhoggy a szabadságot veszélyezteti a bűn, az emberlétet veszélyezteti a bűn. Hogyan oldjuk meg ezt a kérdést? Szüntessük meg az ember szabadságát? Akkor nem lesz bűn. Csak ha megszüntetjük az ember szabadságát, akkor ember se lesz, mert szabadság nélkül az ember nem tud emberi életet élni. Vagy pedig adjuk meg az embernek a szabadságot, mert hiszen a személyiségének a lényegét jelenti, de akkor lesz bűn is.

És erről szól a húsvéti üzenet. Hogy lehet az emberen úgy segíteni, hogy megtartjuk, megőrizzük a szabadságát, de valamiképpen úgy, hogy a bűn se tudjon eluralkodni rajtunk? Ezért olyan fontos, kedves jó Testvérek, a Húsvét, ezért fontos a húsvéti világnak a valósága. Ezért fontos az az új ajánlat, amit Jézus Krisztus a kereszten mutat meg nekünk.

Ugye, az emberi élet a jónak meg a rossznak a viaskodása – valaki azt írta, hogy a párbeszédje, hát szeretném látni, mikor van párbeszédben a jó meg a rossz egymással –, ez halálos

küzdelem, dráma, a világnak a drámája a jónak meg a rossznak a harca egymással. Az igazság az, hogy nekünk, embereknek ezt a kérdést kell magunkban tisztázni. Itt a személyiségünkről van szó, amelynek lényege a szabadság, arról, hogy a világ sorsa milyen, hogy hogyan folytatódik a világ útja, új világ születik-e, egy húsvéti világ Jézus Krisztus példájára, vagy pedig az ember nem tud élni a szabadságával.

Ezen a mai napon úgy gondolom, hogy elgondolkodtató ez a számunkra. A természet selejtez, a természet törvényében jaj a selejtnak, jaj a kicsinek, jaj a fogyatékosnak, jaj annak, ami nem sikeres, az pusztulásra van ítélve – a természet selejtez. A személy áldozatot hoz, és ez az üzenetnek a kulcsa, a Húsvétnek a kulcsa, a Húsvétnek az ígérete. Jézus megmenti a világot, megváltja a világot, megmenti az ember szabadságát és erőt ad az embernek arra, hogy emberi méltóságának, a szellemiségének megfelelően, a szabadság erejében tudjon áldozatot hozni. Hiszen az áldozat lényege a szeretet, és ez a perspektíva, hogy az ember ennek a Krisztusnak a nyomába lép, és ha ez megtörténik, akkor ez a válasz Jézus Krisztus megváltó művére, szenvedésére és halálára. Mert ennek az áldozatnak a forrása az ember iránti szeretet: úgy szerette Isten a világot, hogy Fiát adta, hogy aki benne hisz, el ne vesszen.

Kedves jó Testvérek! Ezen az utolsó, hogy így mondjam, húsvéti ünnepkörben meghirdetett igazságon érdemes elgondolkodni. Az ember személy, a személy lényege a szabadság. Nem véletlen, hogy mi magyarok valamit jobban megsejtettünk ebből az igazságból, az életnek ebből az igazságából, az emberi életnek ebből az igazságából, mint sok más nemzet, nekünk a szabadság mindennél fontosabb. Pedig nincs ember, aki szabadság nélkül emberhez méltó életet tudna élni, nincs emberi élet a szabadságra hivatkozó döntések nélkül. És egyetlen döntés méltó hozzánk, emberekhez, az, hogy áldozatra vagyunk készek egymásért, mert szeretjük egymást. Nincs más út!

Nyilvánvaló, a szenvedés próbára tesz, bizonyos értelemben a szeretetbe mindegyikünk bele is hal – jó esetben. Egyébként mindenki meghal, csak nem biztos, hogy a szeretetbe hal bele. De a húsvéti világ a legnagyobb ajándék az emberiségnek, a húsvéti hit, amit mi vallunk, a legnagyobb ajándék a világnak. Mert ez a döntés, az új élet melletti döntés, ez alapvetően azt jelenti, hogy nem magunknak élünk, hanem arra használjuk a szabadságunkat mi, szellemi lények, amire kell. És a szellem ebben a teremtet világban az otthonát az emberi szívben találja meg, és ez azt jelenti, hogy Igen az áldozatokra.

Én ezt kívánom a kedves Testvéreknek, lezárva ezt a húsvéti ünnepkört, akár még a Nagyböjtöt is idevehetjük, hiszen ez a 40 nap valamiképpen, jó esetben erre kell, hogy készítsem bennünket föl, de a szent három nap ezzel az üzenettel ajándékoz meg bennünket. Kívánok mindenkinek emberi méltóságunkhoz méltó döntéseket, Igent egymás életére.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves Testvéreknek azt szeretném kívánni, hogy ez az elmúlt három-négy nap ne csak munkaszüneti napként legyen jelen, hanem valóban személyiségünk gazdagodásában, kiteljesedésében is nyomot hagyjon, hiszen nagy vigasztalás a számunkra. Hogyha a szabadság révén a személyiségünk egészséges, akkor van remény arra, hogy a személynek az igazi döntésére képesek leszünk, ami azt jelenti: a személy áldozatot hoz, áldozatot vállal, és ez hordozza a mindennapi kapcsolatainkat. Az új életünk alapja.

+ *Á L D Á S* +